



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νᾶναι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εἰμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μαΐου δωδεκάτῃ,
φύσις ἀνθηροτάτῃ.

Χίλια τετρακόσα, σὺν εἰκοσιένα,
ῶσα καὶ ἂν εἰποῦμε πᾶνε' στὰ χαμένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

ἐχάσανε κοντόλογῆς
τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια.

Α'.

Φ. — Τί κάθεσ' ἔτσι;
Π. — Σιωπῶ,
δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ' πῶ,
κουράγιό νὰ μιλῶσω,
μήτε νὰ σέ ξυλίσω.

Ἦλθε καὶ ὁ Μᾶης ὁ ξανθὸς, ἦλθε τὸ καλοκαῖρι,
καὶ ἡ φύσις ὅλη κελαῖδεϊ,
ἀλλὰ μ' ἐληῆς χλωρὸ κλαδὶ
δὲν βλέπω περιστέρι.

Τὸ τέλος τοῦ κατακλυσμοῦ δὲν φαίνεται κοντά,
ὁ φρενιασμένος πόλεμος ἀδιάκοπα βροντᾷ,
καὶ μέσα στῆς ἀνθήσεως τ' ἀνήριθμα γελάσματα
δὲν βλέπεις ἄλλο τίποτα παρὰ φρικτὰ χαλάσματα.

Νάτος ὁ Μᾶης, Φασουλῇ,
νὰ βλάστησις κανοῦρια...
τώρα γκαρίζουν πρὸ πολὺ
τὰ ξέστρωτα γαϊδούρια.

Τὰ ρόδα ξεφυλλίζουνε καὶ μένουνε τ' ἀγκάθια,
καὶ οἱ στυγερότεροί σφαγεῖς

Ἦλθε καὶ ὁ Μᾶης ὁ ξανθὸς μὲ τὴν περίσια χάρι,
ἀλλὰ κανένας δὲν ποθεῖ
ὥσάν γαῖδοῦρι ν' ἀπλωθῇ
στὸ πράσινο χορτάρι.

Σὲ τέτοιαις κοσμοχαλασiais
τί νὰ τῆς κάνω τῆς δροσιαῖς;
Μήτε μὲ θέλγουν οἱ γιγαλοὶ
καὶ ἡ τόσαις πρασινάδες
μήτε γαϊδάρων, Φασουλῇ,
καὶ ἀνθρώπων πατινάδες.

Φ. — Γλέντι σὺν πρὶν δὲν λαχταρῶ
καὶ ρόδων πανηγύρι.
Ἄλλοτε τοῦτον τὸν καιρὸ
ἐβγαίνανε καὶ οἱ τσίροι.

Ἐβγήκαν καὶ τὰ μούσμουλα καὶ τ' ἀγκιναροκούκια,
καὶ οἱ Μπολσεβίκοι ἀνέβουνε στὸν Παράδεισον τὰ χα-
λοῦσια.
Τί θρίαμβος τῶν Μπολσεβί καὶ δόξα περιβῶ,
ποῦ δίχως νὰ πολυλογῶ
τοὺς ἐφασκέλωσα καὶ ἐγώ,
φασκέλωστους καὶ σὺ,

Καὶ τὰ νέα κολοκύθια
 πῶς τὰ τρών οἱ πειναλέοι...
 ἀμὲν ὁ Κάϊζερ ἀλήθεια,
 Περικλέτο, τί σοῦ λέει!

Κυττάξέ τον, κουτσοδόντη...
 πῶς τὸν συγκινοῦν τῶντι
 ἀνομήματα φρικτά.

Ὅλο κάνει τό σταυρό του
 καὶ κυττάζει σ' τὸν νεῖρό του
 πῶς τὸ Σύμπαν κατακτᾷ.

Ὅλοι φαίνονται μπροστά του Μαξιμαλισταὶ καὶ ἄλλοι
 καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας τὸν Θεὸν ἐπικαλεῖται [ται
 παραστάτης του νὰ στέκη καὶ ὅλο νὰ τὸν βοηθῇ
 γιὰ ξεκλήρισμα τοῦ κόσμου νὰ τροχίλῃ τὸ σπαθί.

Δὲν τοῦ φθάνει μήτε καὶ Ἄπω, μήτ' ἐγγὺς Ἀνατολή,
 κάθε φίλο του τὸν θέλει
 ταπεινότατο κοπέλι,
 δοῦλο του καὶ ὑποτελεῖ.

Μπρὸς τὸν Γερμανὸ τὸν μοῦργο
 βλέπω δούλους τὸν Ἀψβούργο
 καὶ τῆς Σόφιας τὸν Κοβούργο.

Σέρνει πίσω του δεμένο
 καὶ φρεσᾶ συφοριασμένο,
 τὸν Μωχάμετ τὸν ἐρίφη.

Ποῦχει καταντήσει πτώμα
 καὶ νομίζει πῶς ἀκόμα
 ἔχ' ὑπόστασιν Καλίφη.

Γιὰ τὸν Γερμανὸ τὸν Ἄρη
 καὶ τὸ σιτευτὸ μοσχάρι
 καὶ τὸ χάσικο ψωμί,
 καὶ φρενήρης πολεμεῖ
 τοῦτος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γι' αὐτὸν οἱ τρεῖς του [φίλοι,
 καὶ γι' αὐτὴ των τῇ θυσία μόνο μούντζαις τοὺς ὀφεί- [λει.

Γι' αὐτὸν ἔγινε θυσία
 καὶ ἡ τῶν Σοβιὲτ Ρωσσία,
 ἡ τῶν Μαξιμαλιστῶν
 καὶ τῶν ἄλλων τῶν ληστῶν.

Μὲ τὸν Τσάρο τὸν δεσπότη
 σ' τὴν ἀμάκα πρῶτοι πρῶτοι
 βγαίνουν οἱ μεγάλοι Δοῦκες.

Δίχως τοῦτον οἱ μικροὶ
 χέρι χώνουνε μακρὸ
 μέσ' στοῦ κράτους τῆς σεντούκας.

Περικλέτο, βάϊ βάϊ...

καὶ ἡ Ρωσσία τί τραβάει!

Ἀπὸ Τσάρους καὶ ἀπὸ Δοῦκας ἔπεσε σὲ Μπολσεβίκους,
 ποῦ τὴν ἄφησαν γενναίως εἰς τοῦ Κάϊζερ τοὺς λύκους.

Κόσμος θλιβερὰ τὴν ψάλλει:
 οἱμοι, Μοσκοβιὰ νεκρή...
 ὅς' ἀφήκαν οἱ μεγάλοι
 σοῦ τὰ πῆραν οἱ μικροί.

Β

Π. — Μὲς σ' τὴν δρᾶσιν τοῦ πολέμου
 δεῖν εἰξεύρω, φίλιτάτ' μου,
 τί νὰ πῶ καὶ τί τὰ κάνω.

Καὶ μὲ γλέντι καὶ χορὸ
 τὴν Εἰρήνην καρτερῶ
 μέσ' ἀπὸ τὸ Βατικάνο.

Τὴν κυτῶ τὴν ζαχαρένια
 καὶ ζωῆς ἀρχίζουν σφρίγη,
 καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια
 τὸν κρατῶ νὰ μὴ μοῦ φύγη.

Στὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας
 τοῦτου τοῦ πολέμου φάσεις
 περιμένω νέας ἄλλας
 τοῦ Ποντίφηκος προτάσεις.

Μὲς τὴν ἀγρίαν πάλην
 ὄρους ἀκούω πάλιν
 Γερμανικῆς Εἰρήνης, τοῦτέστι μ' ἄλλα λόγια
 καὶ ὑποταγῆς σ' τὸν μπόγια
 καθὼς τῆς Μοσκοβιάς,
 δουλείας καὶ σκλαβιάς

Κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Εἰρήνην πῶς πάσχω δὲν τὸ κρύβω,
 γι' αὐτὴν συχνὰ καὶ ὁ Πάπας μᾶς γίνεται τσιμποῦρι,
 μὰ κάθε πρότασί του τὴν πέρνω καὶ τὴν τρίβω
 σὲ καθενὸς Ἀψβούργου καὶ Χοεντζόλλερν μούρη.

Φ. — Τίρι λρι, τίρι λρι,
 σὲ πολέμου πανηγύρι
 τρέχουν λιγεροὶ λεβέντες.

Δαφνοστόλιστοι περνοῦν
 καὶ κανένα δὲν πλανοῦν
 τῆς Εἰρήνης ἢ κουβέντας.

Πῶς γλέντῶ μ' αὐτοὺς τοὺς Προφῆσους, τῆς Εἰρήνης [τοὺς Κερβέρους,
 καὶ φωνάζω διατόρως σ' τοὺς λαοὺς τοὺς ἐλευθέρους:
 Ἀποκτίνωσιν σημαίνει Καίεσις Εἰρήνη,
 καὶ ὅταν ὄρους κᾶν ἀμέσως κᾶν ἐμμέσως σὰς προτείνῃ
 τέτοιος Καίσαρ σὰν τὸν Πρώσσο, τέτοιος Βόας συ- [σφιγκτήε,

αὐθωρεὶ νὰ τοὺς πετᾶτε,
 καὶ σ' ἐκεῖνον ν' ἀπαντᾶτε
 μὲ τοῦ φίλου του τοῦ Ρούρκου τὸ πασίγνωστον σι- [κτίε.